

Bliža se (filmsko) novo leto

SREČO NA VRVICI, to malce poetično, malce stvarno, malce pa tudi kruto zgodbo našega asfaltnega vsakdana poznate. Prihaja pa na »prednovoletni« spored OTROŠKEGA KINA MOJCA in bo skušala uglasiti dedomrazovsko razpoloženje. Da bo decembrski čas dobil svojo tipično, rahlo zasanjano barvo, barvo »pričakovanja«. Torej: film Janeta Kavčiča, ki predstavlja radostne, pa tudi nekaj tegobnih utripov sodobne betonske džungle, kjerkoli pač je. Matjaž Gruden in Matija Tavčar sta glavni »zvezdi« tega poldrugo uro trajajočega veselega domačega »spektakla«, ki ima seve tudi svojo »glavno zvezdo«: to je velik črn pes pasme novofundlandcev. To je torej (za otroke) »sreča na vrvi«. Za odrasle pa (kot vedno) huda nadloga. Pa še v »blokovskem« stanovanju. Najmanjši junaki ljubljansko-šišenskega podnebja pa se bodo v nadaljevanju zabavali ob lutkovni pravljici Črta Škodlarja ZVEZDICA ZASPANKA. Prenekateri poreče: oh, to sem pa že videl. Naj ga takoj zavrremo: človek nikoli ne vidi vsega. Morda mu bo tokrat všeč glasba, ali pa pravljичne besede, ki se kot zlata zrnca kotalijo s filmskega platna naravnost v otroška srca. No, kaj bo lepega ob letošnjem dedku Mrazu, pa v prihodnji zadnji decembrski številki.

Obiskovalcem kina ŠIŠKA pa dolgujemo še nekaj besed ob domačem vojnem filmu IG-MANSKI POHOD, ki ga boste videli ob prazniku 29. novembra. Konec januarja 1942 so Prvo proletarsko brigado (ustanovljeno decembra 1941 na Rudnem polju) obkolili Nemci. Edina možna rešitev se je nakazovala v pohodu nad Sarajevom čez planino Igman proti osvobodeni Foči. Ta slaven pohod skozi snežne zamete, ko so se borci do vratu pogrezali v snežne kotanje, je postal prava legenda. Prva proletarska brigada je postala kolektivni junak. S ponosom smemo dodati, da so bili med udeleženci igmanskega pohoda tudi Slovenci in režiser tega na srečo ni prezrl.

Le še nekaj decembrskih naslovov: MA-NAOS — BEG IZ PEKLA DŽUNGLE (ital.-špan.-mehiška akcijska drama z Agostino Belli) in japonski vohunski film ŠIFRA 82, pa še komedija TUDI ANGELI JEDO FIŽOL z Budom Spencerjem v glavni vlogi.

Pogovor z Andrejem Cimermanom

Več glav več ve

Andrej Cimerman, 35-letni predsednik zbora združenega dela občine Šiška, mi je za začetek povedal kratko zgodbo, v kateri nastopata dve žabi in golida mleka. Obe sta padli v belo tekočino, prva je obupala in se utopila, druga pa je brcala in brcala ter se nazadnje znašla v maslu:

»Dandanes mora človek vztrajati, četudi je kdaj videti, da posebnega uspeha ne bo.«

Andrej Cimerman je tako rekoč na vrhu piramide 38.000 zaposlenih v gospodarstvu Šiške. V tem zboru se izražajo volja in interesi delavcev, vendar pa tam, kjer delegati delajo, mnogo bolj kot tam, kjer še niso spoznali možnosti in uspešnosti delegatskega sistema:

»Pogoji poslovanja so težki in delegati prihajajo na ta zbor s problemi, ki jih navadno skupaj zmoremo uspešno rešiti. Pogosto pa je tako: če bi prišli prej, bi že zdavnaj težavo rešili.«

Delegati proizvajalci naj jasno vedo, kaj in kako delati, edinole z delom pa si lahko zagotovijo stabilizacijske uspehe. Potem sva Andreju Cimermanu nekoliko pogledala pod kožo, kot pravimo. Strojni tehnik, že 16. leto zaposlen v Iskri Pržan, vodja orodjarne. V tem delu pogovora so Andreju Cimermanu modre oči blestele. Kot je motor srce avtomobila, je orodjarna srce vsake tovarne. Vendar pa kot vodja orodjarne meni:

»Vsakdo mora delovati tudi samoupravno, če pa človeka za take dolžnosti izvolijo tudi izven delovne organizacije, še toliko bolj. Pri nas je poslušaj za take dolžnosti. Funkcije pa moramo dobro opravljati, če smo se jih polotili. Resda v določenih okoljih primanjkuje takega duha, ponekod ne vedo ljudje niti za predsednika temeljne delegacije. Tam so navadno rade tudi samoupravne težave. Te zadeve, menim, imamo v Iskri razčiščene.«

Andrej Cimerman velja za inovatorja, racio-

nalizatorja. Toda nikakor noče videti sebe v ospredju. Kdor se zaveda pomembnosti orodjarskega obrata, ta ve, da morajo pri vsaki stvari obstajati rešitve. Te pa so sad skupinskega dela orodjarjev, tehnologov, konstruktorjev in vodij:

»Rešitve namreč so, le poiskati jih je treba. Pa tudi, več glav več ve. Marsikaj je denimo potrebno uvažati, navadno odpove pri tem najšibkejši člen. Kaj zdaj? Čakati? Enostavno reči, da ne gre? Stakniti glave in izdelati? Vendar smo kljub temu tudi v Iskri še vse preveč razdeljeni in ne vemo preveč natančno, kje nam stojijo ali se prepočasno obračajo dragoceni stroji.«

Navadno imajo v delovnih organizacijah inovatorstvo že zapisano in opredeljeno v pravilnikih. Manj je tega v naši splošni zakonodaji. Ali je na primer inovacija tisto, kar kdo po službeni dolžnosti razvija v normalnem delovnem času? Najbrž ne. Vendar moraš kot vodja vedno spodbujati in dokazovati, da je v slogi moč in navadno se tako na koncu tudi izkaže.

20 let se Andrej Cimerman vozi z avtobusom. Iz Polja pri Ljubljani v Šiško. Ničesar več mu zelenci ne morejo prizadeti, saj meni, da so bili tisti časi, ko so bila periferna naselja slabše povezana, precej hušji kot dandanašnji. Sesto leto si gradi svoj dom. Gradnja mu je pobrala tudi ves čas, ki bi ga morda namenjal kaksnemu konjičku:

»Kdor pa gradnjo sedaj zastavi, bi rekel, je heroj...«

Če hočemo speljati stabilizacijo, je kdaj bolje stopiti korak nazaj in potem tri naprej. Vsekakor najslabše je stopicati na mestu. Je pa to proces, kjer je potrebno spoznati interese in jasno vedeti, kaj hočemo. V stvarnosti je zapisano navadno vedno nekoliko drugače. Delegatski sistem pa velja nemudoma skrajno resno jemati:

»Vse preveč je namreč ukazov od zgoraj, ki naj bi jih delegati le »žegnali«. Veste, v organizacijah združenega dela povečini že iščejo resnično zadnje notranje rezerve, izven proizvodnje pa gospodarnost še ni povsem zaživela.«

Tak je Andrej Cimerman. Nemara nekoliko trmast, ognjevit usmerjen v smiselnost, pa razsoden s tekočim življenjem. V vsakem primeru pa trdi, da več glav več ve...

Bogomir Šefic
Foto: Tomaž Skale